

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **T. D.**
bytem L. 2407/3, Š.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017, KUOK 4231/2017, ve věci správního deliktu,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 11. 1. 2017, KUOK 4231/2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017, KUOK 4231/2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 9. 2016, č. j. SMOL/212687/2016/OARMV/PZP/Pol, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

žalobce jakožto provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. KIA, RZ X (dále jen „vozidlo“) v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 12. 3. 2015 v době od 10:15 hodin do 10:30 hodin v Olomouci na ulici tř. Svobody neznámý řidič v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neoprávněně zastavil a stál vozidlem v úseku platnosti svislé dopravní značky č. IP 11b „Parkoviště (kolmé nebo šikmé stání)“, s dodatkovou tabulkou „Placené parkoviště PO-PÁ 9:00-18:00 hodin s parkovacím lístkem nebo parkovací kartou na dobu max. 2 hodiny – 20 Kč/h, 40 Kč/2h, a to bez parkovacího lístku nebo parkovací karty. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce s rozhodnutím nesouhlasí a tvrdí, že:

- a) parkování bylo zpoplatněno nezákonně. Zpoplatnit užívání pozemních komunikací může obec pouze na základě ustanovení § 23 odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, a pokud nebyly splněny všechny podmínky tohoto ustanovení, nemohlo dojít k porušení příslušné dopravní značky. Správní orgán se měl otázkou zákonnosti zpoplatněného úseku zabývat a jelikož se touto otázkou nezabýval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nadto žalobce namítá, že zákonné podmínky pro zpoplatnění užívání předmětného úseku nebyly splněny. Namítá, že nebyla splněna podmínka dle ustanovení § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, jelikož předmětný úsek nebyl označen příslušnou dopravní značkou, kterou je dopravní značka č. IP 13c („Parkoviště s parkovacím automatem“), ale byl osazen dopravní značkou č. IP 11b („Parkoviště – kolmé nebo šikmé stání“). Dle žalobce zákonodárce taxativně vymezil dopravní značky a závazně stanovil jejich význam, přičemž pro placená parkoviště stanovil dopravní značku č. IP 13c, a nelze připustit, aby si obec zvolila alternativní cestu, a placené parkoviště vyznačovala jinou dopravní značkou. Již z tohoto důvodu je výrok o vině nezákonný;
- b) v řízení o přestupku nebylo prokázáno, že by k přestupku došlo na místní komunikaci. Zpoplatnění jiného druhu pozemní komunikace přitom není podle ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních přípustné. S ohledem na neprovedení dokazování je však nutné předpokládat, že se o místní komunikaci nejednalo;
- c) místo, kde mělo dojít ke spáchání přestupku (resp. správního deliktu), není vymezenou oblastí ve smyslu cit. ust., jelikož příslušné nařízení správního orgánu I. stupně, tj. nařízení č. 10/2011, definuje zpoplatněné úseky tak, že se musí jednat o oblasti, které jsou osazeny dopravní značkou č. IP 25a a č. IP 25b, nebo dopravní značkou č. IP 12. V tomto případě však bylo místo označeno dopravní značkou č. IP 11b. Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že výběr parkovného na daném místě nemá zákonný podklad, a proto nerespektování dopravní značky č. IP 11b na tomto místě nelze považovat za protiprávní jednání (ledaže by řidič nerespektoval touto značkou předepsaný způsob stání – to však žalobci není kladeno za vinu);
- d) odhlédne-li žalobce od toho, že porušení dopravní značky č. IP11b nelze v daném případě sankcionovat, jelikož obci nevzniklo právo na úhradu parkovného, namítá též to, že žalobci je kladeno za vinu jednání, které ani není s dopravní značkou č. IP 11b ve spojení s předmětnou dodatkovou tabulkou v rozporu. Žalobci je výrokem rozhodnutí prvního stupně kladeno za vinu, že na uvedeném místě nezjištěný řidič zastavil a stál „bez parkovacího lístku nebo karty na viditelném místě.“ Z dodatkové tabulky se pak podává následující: „Placené parkoviště PO-PÁ 9:00-18:00 hod. s parkovacím lístkem

nebo parkovací kartou na dobu max. 2 hodiny - 20 Kč/h, 40 Kč/2h.“ Žalobci tedy není kladeno za vinu, že by nezjištěný řidič neuhradil parkovné, ale je mu kladeno za vinu, že nezjištěný řidič neumístil na viditelném místě parkovací lístek nebo kartu (zřejmě na viditelném místě ve vozidle). Žalobce však poukazuje na to, že z dopravní značky č. IP 11b ve spojení s předmětnou dodatkovou tabulkou nelze dovodit povinnost umístit parkovací lístek nebo kartu na viditelném místě (ve vozidle). Z předmětné značky lze dovodit povinnost mít parkovací lístek, o způsobu jeho umístění značka mlčí. Napadená rozhodnutí jsou proto podle názoru žalobce v rozporu se zásadou nullum crimen sine lege (certa), neboť žalobci je kladeno za vinu jednání, které není protiprávní;

- e) toto pochybení činí současně výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť se z něj nepodávají všechny skutečnosti nezbytné k závěru, že došlo k naplnění znaků dané skutkové podstaty. Z popisu skutku nelze dovodit porušení dopravní značky č. IP 11b ve spojení s dodatkovou tabulkou, neboť z výroku se toliko podává, že lístek či kartu neumístil na viditelném místě, což však není s danou značkou v rozporu;
- f) výrok je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost i proto, že místo přestupku je specifikováno vágně jako tř. Svobody v Olomouci. Tato ulice je dlouhá 1 km, přičemž v nikoli celé její délce platí dopravní značka č. IP 11b s předmětnou dodatkovou tabulkou. Takové znění výroku nevyhovuje požadavkům na určitost výrokové části rozhodnutí. Stejně neurčitě bylo místo spáchání skutku specifikováno ve výzvě k uhrazení určené částky. Na základě takové výzvy mohl žalobce jen stěží posoudit, zda je podezření ze spáchání přestupku důvodné. Z tohoto důvodu tak bylo porušeno i jeho právo na obhajobu, neboť mu nebylo do dnešního dne sděleno místo spáchání přestupku, nemohl tak doposud přezkoumat, zda na daném místě skutečně je tvrzené dopravní značení, zda se jedná o pozemní komunikaci apod. Došlo tak k porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy;
- g) bylo porušeno ustanovení § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť správní orgán nevedl společné řízení o všech deliktech, za které žalobce stíhal. Souběžně s projednáváním správního deliktu vedl správní orgán řízení o totožně kvalifikovaném deliktu ze dne 19. 3. 2015, řízení vedené pod sp. zn. S-SMOL/064290/2015/OARMV. Žalobce tak musel hradit dvoje náklady řízení a nebyla mu uložena souhrnná pokuta. Žalobce na toto procesní pochybení upozorňoval;
- h) správní delikt provozovatele vozidla je protiústavní.

3. Žalobce závěrem uvedl, že dle jemu dostupných informací bylo parkovné uhrazeno.

4. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, je toho názoru, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali v souladu s právními předpisy. K námitkám žalobce uvedl, že žalobci bylo kladeno za vinu porušení ustanovení § 10 odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož nerespektováním došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Otázkou je, proč se žalobce vyjadřuje k přestupku, který byl dle žalovaného dostatečně zdokumentován. Žalobci nic nebránilo v tom, aby na výzvu správního orgánu I. stupně uvedl jméno řidiče, který mohl s námitkami týkajícími se zaparkování argumentovat, případně se z přestupkového jednání vyvinít. Námitku ohledně otázky zpoplatnění daného úseku pozemní komunikace považuje žalovaný pouze za snahu odvést pozornost od porušení výše uvedeného ustanovení § 10 odst. 1 zákona o silničním provozu. Nad rámec uvedeného je žalovaný toho názoru, že vzhledem k rozsahu uvedeného dopravního značení a místě, kde bylo umístěno, je zcela vyloučeno, aby toto označení bylo osazeno svévolně nekompetentní osobou, jak se snaží naznačit žalobce. Taktéž další námitky týkající se polemiky, zda neznámý řidič neuhradil parkovné, případně neumístil na viditelném místě parkovací lístek nebo kartu, je v daném případě irrelevantní. Navíc jsou tyto námitky uváděny až v žalobě, a proto se k nim žalovaný v odvolacím řízení nemohl vyjádřit. Taktéž námitka, že mělo být rozhodováno

ve společném řízení, je nedůvodná. Správní orgán v druhém, žalobcem zmiňovaném, případě, nevedl správní řízení, vedl šetření k pachateli přestupku. Pokud tedy žalobci nebyla uložena souhrnná pokuta, tak pouze z důvodu jeho procesní strategie. Otázkou protiústavnosti týkající se správního deliktu dle zákona o silničním provozu se již několikrát zabýval i Nejvyšší správní soud, kdy dospěl k závěru, že ustanovení zákona o silničním provozu v části správních deliktů v rozporu s ústavními předpisy nejsou.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Krajský soud se nejprve zabýval stěžejní námitkou ohledně nezákonného podkladu pro uložení pokuty.
7. Krajský soud z předložených podkladů zjistil, že úsek na tř. Svobody v Olomouci, který se vztahuje k této věci a na němž bylo dle správních orgánů stanoveno placené parkování, byl označen dopravní značkou IP 11b s dodatkovou tabulkou obsahující text: „Placené parkoviště PO-PÁ 9:00-18:00 hod. s parkovacím lístkem nebo kartou na dobu max. 2 hodiny – 20Kč/h, 40Kč/2h“.
8. Použitou značku č. IP 11b v době spáchání přestupku vymezovalo ustanovení § 12 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“), a zahrnovala ji do kategorie značek „informativní značky provozní“. Konkrétně stanovovala, že značkami "Parkoviště" (IP 11a až IP 11g) se označují místa, kde je dovoleno zastavení a stání; symboly ve spodní části značek č. IP 11b až č. IP 11g, které mohou být obráceny, vyznačují stanovené způsoby stání na parkovišti; tyto symboly mohou být vyznačeny i na dodatkové tabulce; poloha vozidla při kolmém nebo šikmém stání musí odpovídat poloze vyjádřené symbolem uvedeným na značce nebo na dodatkové tabulce; na místech, kde je dovoleno stání na chodníku, nesmí zastavit ani stát vozidlo o celkové hmotnosti převyšující 3 500 kg, jednonápravový traktor, motorový ruční vozík a pracovní stroj samojízdný; značky č. IP 11a až č. IP 11c, č. IP 11f až č. IP 12, č. IP 13b a č. IP 13c ukončují platnost značek č. B 28 a č. B 29.
9. Dodatkovými tabulkami se zabývá ustanovení § 63 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ze kterého vyplývá, že dodatkové tabulky jsou *svislé dopravní značky, které zpřesňují, doplňují nebo omezují význam dopravní značky, pod kterou jsou umístěny*. Podle krajského soudu z citovaného ustanovení jasně vyplývá, že dodatkovou tabulkou nelze bez dalšího stanovit zcela novou, od dopravní značky, pod kterou jsou umístěny, odlišnou povinnost, obzvláště pokud text na dodatkové tabulce odpovídá významu jiné dopravní značky (zde IP 13c). Pokud má mít dodatková tabulka odlišný obsah než dopravní značka, pod kterou je umístěna, musí to být výslovně v právním předpisu upraveno (jak je tomu např. u symbolů vyznačujících způsob stání na parkovišti, viz odstavec výše).
10. Značka IP 11b, k níž byla v tomto případě připojena předmětná dodatková tabulka, je dle vyhlášky informativní značkou provozní, přičemž příloha č. 3 vyhlášky uvádí, že značka IP 11b nese název „Parkoviště (kolmé nebo šikmé stání)“ a stanovuje její vyobrazení. Jak uvádí ustanovení § 63 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, jsou informativní značky svislé dopravní značky, které poskytují účastníku provozu na pozemních komunikacích nutné informace, slouží k jeho orientaci nebo mu ukládají povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem. Smyslem značky IP 11b je tedy určit, jakým způsobem může účastník provozu na pozemní komunikaci umístit své vozidlo na místo, kde je dovoleno zastavení a stání. Krajský soud zjistil, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by dodatková tabulka mohla samostatně stanovit povinnost uhradit parkovné. Výkladem ustanovení § 63 odst. 1 písm.

- e) a f) zákona o silničním provozu tedy došel k závěru, že pouze značkou samotnou, nikoli dodatkovou tabulkou, bylo možno vytýčit úsek, kde bude parkování zpoplatněno.
11. V nyní rozhodované věci informativní značka provozní stanovila toliko povinnost zaparkovat vozidlo kolmo nebo šikmo. Dodatkovou tabulkou bylo pak možné zpřesnit tuto konkrétní povinnost, nikoli uložit povinnost novou, s informativní značkou nijak nesouvisející. Krajský soud má za to, že byla-li povinnost uhradit parkovné na vyznačeném místě uložena pouze dodatkovou tabulkou, nebyla tato značka způsobilá tuto povinnost založit.
 12. Krajský soud se dále zabýval tím, zda placené parkování nevyplývalo z nařízení vydaného na základě zmocnění v ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož *obec může pro účely organizování dopravy na území obce v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k zajištění celního odbavení, c) k stání silničního motorového vozidla provozovaného právníkem nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce; nebude-li tímto užitím obrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.*
 13. Statutární město Olomouc vydalo s účinností od 1. 12. 2011 podle ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, nařízení č. 10/2011, o placeném parkování v Olomouci (dále jen „nařízení SMOI“). Tímto nařízením statutární město Olomouc upravilo stání silničních motorových vozidel na dobu časově omezenou na vybraných místních komunikacích města Olomouce a jejich určených úsecích za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Vybranými místními komunikacemi a jejich určenými úseky se přitom dle nařízení SMOI rozumí a) oblast vymezená svislými dopravními značkami IP 25a – začátek zóny a IP 25b – konec zóny s příslušným symbolem a dodatkovým textem, b) zpoplatněné parkovací plochy označené dopravní značkou IP 12 a dodatkovou tabulí s textem. Dle nařízení SMOI pak byl rozsah vybraných místních komunikací a jejich určených úseků stanoven příslušným dopravním značením.
 14. Jak již bylo uvedeno shora, v nyní řešeném případě byl úsek na třídě Svobody v Olomouci, na němž bylo dle správních orgánů stanoveno placené parkování, označen dopravní značkou IP 11b s dodatkovou tabulkou stanovující placené parkoviště. Nařízení SMOI však k vyznačení oblastí se zpoplatněným parkováním zmiňuje pouze značky IP 25a, IP 25b a IP 12.
 15. Krajský soud k tomu dále dodává, že dle ustanovení § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích *místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu. Za zvláštní právní předpis se v tomto případě považuje zákon o silničním provozu a výše uvedená vyhláška jako prováděcí předpis k zákonu o silničním provozu. Nebylo by proto ani možné, aby statutární město Olomouc ve svém nařízení vymezila význam dopravní značky IP 11b odlišně od normativního obsahu, jaký této značce připisuje obecně závazný právní předpis. Statutární město Olomouc by tedy ani nebylo oprávněno stanovit, že značka IP 11b umístěná v jejím obvodu (resp. obvodu působnosti předmětného nařízení) nabývá jiného významu, než toho, který jí připisuje výše citované ustanovení § 12 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 30/2001 Sb.*
 16. Krajský soud tedy uzavírá, že ze značky IP 11b, jejíž nerespektování bylo kladeno řidiči vozidla žalobce za vinu, nevyplývala povinnost uhradit poplatek za parkování, přičemž dodatková tabulka není způsobilá stanovit novou, z předmětné značky nevyplývající povinnost. Tato povinnost pak nevyplývala ani z nařízení SMOI. Žalobce tudíž nemohl porušit povinnost vyplývající z ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jednáním popsáním ve výroku rozhodnutí

správného orgánu I. stupně, když řidič vozidla v obou případech neporušil povinnost respektovat dopravní značku, uloženou mu v ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobní bod a) je tak důvodný.

17. S ohledem na uvedený závěr již bylo nadbytečné zabývat se důvodností dalších žalobních bodů.
18. Krajský soud tak zrušil napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 11.228 Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, a dále náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6.200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) AT, tj. převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1.428 Kč (tj. 21 % z částky 6.800 Kč), neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně.
20. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Olomouc 25. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu